

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 26 marca 1957 r.

w sprawie zezwolenia na sprzedaż za złote usług przewozu towarów i mienia w obrocie z zagranicą drogą lądową i morską.

Na podstawie art. 9 ust. 1 i art. 10 ust. 1 ustawy dewizowej z dnia 28 marca 1952 r. (Dz. U. Nr 21, poz. 133) zarządza się, co następuje:

§ 1. Użyte w niniejszym zarządzeniu określenie „usługi przewozu w obrocie z zagranicą” oznacza transport towarów i mienia w komunikacji międzynarodowej poza granicami kraju

Monitor Polski Nr 28

— 259 —

Poz. 193

oraz świadczone za granicą usługi z tym transportem związane, jak np. usługi spedycyjne, maklerskie, agencyjne przy odprawie celnej.

§ 2. Ceny usług przewozu w obrocie z zagranicą ustalone w walutach zagranicznych powinny być przeliczane na złote zgodnie z ustaleniami dotyczącymi sprzedaży dewiz, zawartymi w obowiązującej tabeli kursów dewiz i pieniędzy zagranicznych.

§ 3. Zezwala się na warunkach określonych w § 4 na przyjmowanie w kraju od cudzoziemców dewizowych należności:

- 1) za usługi przewozu w obrocie z zagranicą drogą lądową i morską — w złotych pochodzących z odprzedaży dewiz lub pieniędzy zagranicznych krajów, z którymi Polska nie rozlicza się w clearingu w rublach,
- 2) za usługi przewozu w obrocie z zagranicą drogą lądową między Polską a krajami, z którymi rozliczenia dokonywane są w clearingu w rublach — również w złotych pochodzących z odprzedaży dewiz lub pieniędzy zagranicznych tych krajów.

§ 4. 1. Należności, o których mowa w § 3, mogą być przyjmowane pod warunkiem:

- 1) przedstawienia oryginalnych imiennych pokwitowań, rachunków lub zaświadczeń Narodowego Banku Polskiego albo innych banków i instytucji posiadających uprawnienia dewizowe, stwierdzających fakt odprzedaży dewiz lub pieniędzy zagranicznych na równowartość w złotych wystarczającą co najmniej na całkowite pokrycie należności,
- 2) odnotowania przez przedsiębiorstwo, świadczące usługę przewozu w obrocie z zagranicą, w sposób trwały i wyraźny na pokwitowaniach itp. dowodach odprzedaży kwoty w złotych przyjętej na zapłatę.

2. Należności za usługi przewozu w obrocie z zagranicą mogą być przyjmowane również czekami wystawionymi na Narodowy Bank Polski lub inny bank posiadający uprawnienia dewizowe, płatnymi w ciężar rachunków zagranicznych wolnych, a mianowicie:

- 1) w przypadkach określonych w § 3 pkt 2 — czekami oznaczonymi literą A,
- 2) w przypadkach określonych w § 3 pkt 1 — czekami oznaczonymi literą B.

§ 5. Zezwala się przedsiębiorstwom na zwrot w złotych nadwyżek kwot wpłaconych przez cudzoziemców dewizowych na koszty usług przewozu w obrocie z zagranicą. Zwrot nadwyżek kwot otrzymanych w formie czeków (§ 4 ust. 2) powinien nastąpić na te same rachunki zagraniczne wolne, w ciężar których czek został zrealizowany.

§ 6. Należności za usługi przewozu w obrocie z zagranicą dokonywanego drogą lądową i morską mogą być od krajowców dewizowych pobierane w złotych. Opłata w złotych przez krajowców dewizowych nie będących jednostkami gospodarki uspołecznionej należności za transport towarów i mienia, nadanych z zagranicy do kraju, wymaga zezwolenia Narodowego Banku Polskiego.

§ 7. Świadczenie przez przedsiębiorstwo usług przewozu towarów i mienia w obrocie z zagranicą w przypadkach i na warunkach innych niż przewidziane w niniejszym zarządzeniu wymaga zezwolenia Narodowego Banku Polskiego.

§ 8. Tracą moc dewizowe zezwolenia ogólne, wydane w przedmiocie unormowanym niniejszym zarządzeniem.

§ 9. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 11 lutego 1957 r.

Minister Finansów: T. Dietrich